

den af Regjeringen forelagte foreløbige Bevillingslov, et tilfærdeligt Vidnesbyrd om, at det ikke var denne Lov, som forkastedes den 12te Oktober 1885, men derimod kun et ved privat Initiativ indbragt Lovforslag.

Mindretallet tror lige saa godt som Flertallet at være i fuld Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening og har ikke i de saa Udtalelser, der i den grundlovgivende Rigsforsamling fremkom om Kongens Myndighed til at udstede provisoriske Love, kunnet finde Noget, der strider herimod. Dvertimod udtaltes det t. Ex. af Tscherning, at Regjeringen i den provisoriske Lovgivnings-Myndighed „besidder den fulde lovgivende Magt“, hvori ligger anerkjendt den ovenfor hævdede Anskuelse, at alle almindelige Love, der kunne udstedes af „den lovgivende Magt“, ogsaa kunne udstedes provisorisk. Dg selve Grundlovs-Udvalget, der tog Initiativet til i Grundloven at optage en Bestemmelse om Udstedelsen af provisoriske Love, erkjendte udtrykkeligt i sin Betænkning, at Kongen ogsaa uden en saadan særlig Grundlovsbestemmelse havde Ret til at udstede provisoriske Love, men at det var rigtigt i selve Grundloven at præcisere de nødvendige nærmere Betingelser for Udøvelsen af denne Ret. Blandt disse Betingelser var da den, at den foreløbige Lovs Indhold „ikke maa stride mod Grundloven“; men, som foran fremhævet, vil man ikke kunne paastaa, at dette er Tilfældet med de af Regjeringen udstedte foreløbige Love om Indtægts- og Udgiftsbevillinger, uden samtidig at paastaa det Samme om de i Indhold ganske hermed stemmende saakaldte „midlertidige Finantslove“.

Mindretallet formener saaledes, at de i Statsregnskabet paaberaabte foreløbige Love om Indtægts- og Udgiftsbevilling af 1ste April 1885 og 10de Februar 1886 afgive et gyldigt Grundlag for de i Statsregnskabet opførte Udgifter's Afholdelse saavel som for Skatternes Opkrævning, og indstiller derfor det afslagne Statsregnskab for 1885—86 til Godkjendelse.

Flertallet bemærker hertil:

Naar Mindretallet sammenstiller de midlertidige Finantslove med de af Regjeringen provisorisk udstedte, da glemmer Mindretallet, at hine være vedtagne af alle Lovgivningsfaktorer' og fra alle Sider erkjendt for retslig gyldige, medens disse egenmægtig ere udstedte af Regjeringen i aabenbar Strid med Grundlovens § 49, trods Folkethingets Protest og trods Grundlovgivernes bestemt udtalte Forstaaelse af den Rigsdagen hjemlede Bevillingsmyndighed.

Det er urigtigt, naar Mindretallet paastaar, at Folkethinget har forkastet den samme Lov 2 Gange. Den 12te Oktober 1885 blev den provisoriske Lov af 1ste April 1885 forkastet, og den 25de Januar 1886 forkastedes et af Regjeringen i Folkethinget indbragt Forslag af samme Indhold som den provisoriske Lov.

Flertallet gjør Indsigelse mod, at Tscherning paaberaabes til Forsvar for Regjeringens provisoriske Finantslovgivning, og skal her blot fremhæve, at da Ordføreren for Grundlovsudvalget paa den grundlovgivende Rigsforsamling udtalte, at Udvalget havde troet „at burde særligt foreskrive, at en Opkrævning af Skatter i Henhold til den bestaaende Skattelovgivning ikke skulde være tilladt uden udtrykkelig Bøtering af Rigsdagen“ da sluttede Tscherning sig til denne Udtalelse.

Flertallet hævder, at Mindretallet er i aabenbar Strid med Grundlovens Ord og Mening, idet man forøvrigt henviser til Orla Lehmanns Udtalelse i Landstthinget, „at Forsøg paa at erstatte en . . . Finantslov ved en provisorisk Lov, vilde være et revolutionært Skridt og en saadan Lovs Fuldbgyrdelse altsaa en Forbrudelse!“ (Samlingen 1854—55 Tillæg B. Sp. 125).

I Henhold til Foranstaaende indstiller Udvalget til Folkethinget, at Forslag til Beslutning affattes saaledes: